

RETTENS DOM (Anden Afdeling)

8. november 2000 *

I sag T-509/93,

Glencore Grain Ltd, tidligere Richco Commodities Ltd, Hamilton (Bermuda), ved advokaterne M. Slotboom, P.V.F. Bos og J.G.A. van Zuuren, Rotterdam, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat M. Loesch, 11, rue Goethe,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, først ved B.J. Drijber og N. Khan, Kommissionens Juridiske Tjeneste, derefter ved juridisk konsulent M.-J. Jonczy og H. van Vliet, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos C. Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

sagsøgt,

* Processprog: nederlandsk.

angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 12. juli 1993 rettet til State Export-Import Bank of Ukraine, der afviste godkendelsen af den kontrakt, der var indgået mellem sagsøgeren og Ukrimpex,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Anden Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J. Pirrung, og dommerne A. Potocki og A.W.H. Meij,

justitssekretær: fuldmægtig J. Palacio González,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 23. februar 2000,

afsagt følgende

Dom

De relevante retsfor skrifter

- 1 Da Rådet havde konstateret, at det var nødvendigt at yde Sovjetunionen og dens republikker bistand på fødevarer- og lægemiddelområdet, vedtog det den

16. december 1991 afgørelse 91/658/EØF om ydelse af et mellemfristet lån til Sovjetunionen og dens republikker (EFT L 362, s. 89). Artikel 4, stk. 3, i denne afgørelse bestemmer følgende:

»Importen af varerne, som finansieres ved hjælp af lånet, sker til verdensmarkedspriserne. Der skal sikres fri konkurrence ved indkøb og levering af varerne, som skal opfylde de internationalt anerkendte kvalitetsnormer.«

2 Ved forordning (EØF) nr. 1897/92 af 9. juli 1992 vedtog Kommissionen visse gennemførelsesbestemmelser for lån ydet i henhold til afgørelse 91/658 (EFT L 191, s. 22). Ifølge artikel 4 i denne forordning anvendes de lån, som Fællesskabet yder til staterne i det tidligere Sovjetunionen, kun til finansiering af indkøb og levering i henhold til kontrakter, som er blevet anerkendt af Kommissionen som værende i overensstemmelse med afgørelse 91/658 og med de aftaler, der er indgået mellem disse republikker og Kommissionen med henblik på ydelse af disse lån. Artikel 5 i forordning nr. 1897/92 præciserer, at denne anerkendelse kun gives, hvis bl.a. den følgende betingelse er opfyldt:

»2) Kontrakten skal være indgået på de gunstigste vilkår for så vidt angår den pris, der normalt opnås på de internationale markeder.«

3 Den 13. juli 1992 undertegnede Fællesskabet og Ukraine i overensstemmelse med forordning nr. 1897/92 et »Memorandum of Understanding« (herefter »rammeaftalen«). Det bestemtes heri, at Fællesskabet som långiver skulle yde Ukraine som låntager et mellemfristet lån på 130 mio. ECU i hovedstol med en løbetid på

højest tre år gennem Ukraines finansielle institution, State Export-Import Bank of Ukraine (herefter »SEIB«). Denne rammeaftale gentager i sin artikel 7, 13. led, den ovenfor nævnte artikel 5 i forordning nr. 1897/92.

- 4 Samme dag undertegnede Kommissionen, Ukraine og SEIB den i forordning nr. 1897/92 og rammeaftalen omhandlede låneaf tale (herefter »låneaf talen«). Denne aftale definerede proceduren for lånets udbetaling.

Sagens faktiske omstændigheder

- 5 Efter en uformel indkaldelse af bud i maj 1993, der var iværksat med henblik på indkøb af hvede, modtog den organisation, der handlede på Ukraines vegne, Ukrimpex, syv tilbud, herunder et fra sagsøgeren. Dette sidstnævnte tilbud indeholdt i realiteten fire tilbud, idet priserne navnlig var forskellige afhængigt af leveringsfristerne. Ukrimpex accepterede dette tilbud, som var det eneste — efter at et andet tilbud var blevet trukket tilbage — hvor der blev garanteret levering af hveden inden den 15. juni 1993, selv om det ikke prismæssigt var det laveste bud. Ved kontrakten, der blev indgået den 26. maj 1993, forpligtede sagsøgeren sig følgelig til at levere 40 424 tons hvede til 137,47 ECU pr. ton, cif og free out — ukrainsk havn i Sortehavet, med garanti om indlastning senest den 15. juni 1993.
- 6 Da SEIB havde givet Kommissionen meddelelse om kontrakten og anmodet om godkendelse, og den ukrainske vicepremierminister personligt havde henvendt sig og presset på, for at kontrakten blev godkendt hurtigst muligt, meddelte Kommissionen i skrivelse af 10. juni 1993 rettet til vicepremierministeren, at den ikke kunne godkende den kontrakt, SEIB havde forelagt for Kommissionen. Efter Kommissionens opfattelse frembød kontrakten ikke de bedste købsvilkår, særligt

med hensyn til prisen, der oversteg, hvad der blev anset for acceptabelt. I samme skrivelse erklærede Kommissionen sig under hensyn til den alvorlige fødevarer-situation rede til at åbne fællesskabslagrene, så der straks kunne leveres 50 000 tons hvede til Ukraine til en pris, der ville være indtil 30 USD lavere pr. ton end den af sagsøgeren tilbudte pris. Denne leverance blev udbudt i en ny licitation, som sagsøgeren vandt.

7 Den 11. juni 1993 gav Ukrimpex sagsøgeren meddelelse om Kommissionens afslag og anmodede sagsøgeren om at udsætte transporten af varen. Som svar herpå meddelte sagsøgeren, at sagsøgeren allerede havde chartret et skib. Derfor blev der faktisk leveret næsten 40 000 tons korn.

8 Ved skrivelse af 12. juli 1993 rettet til SEIB gav det kommissionsmedlem, der var ansvarlig for landbrugsspørgsmål, officielt SEIB meddelelse om Kommissionens afslag på at godkende den kontrakt, der var blevet forelagt for institutionen. Kommissionsmedlemmet anførte herom følgende: »Kommissionen kan kun anerkende leveringskontrakter, hvis de opfylder samtlige betingelser i Rådets afgørelse 91/658, i Kommissionens forordning nr. 1897/92 og i rammeaftalen. Endvidere bestemmes det i punkt 5.1, litra b), i låneaftalen, der blev indgået med Ukraine den 13. juli 1992, at Kommissionen har et 'frit skøn' ved udstedelsen af bekræftelser.« Han fortsatte: »Kommissionen er nået til den konklusion, at den kontrakt, der blev fremsendt med SEIB's anmodning om godkendelse af 31. maj, ikke opfyldte samtlige betingelser, og at Kommissionen derfor ikke kan anvende sin skønsmæssige beføjelse til at udstede en bekræftelse.« Han anførte som begrundelse for afslaget, at den i kontrakten aftalte pris »lå langt over det niveau, som Kommissionen kunne acceptere«. Idet prisen var en af de betingelser for långivningen, der var opstillet i afgørelse 91/658 (artikel 4, stk. 3) og i forordning nr. 1897/92 (artikel 5, stk. 2), konkluderede han følgende: »Selv om jeg har forståelse for de akutte behov i Ukraine, kan Kommissionen herefter under hensyn til samtlige sagens omstændigheder ikke anerkende, at den forelagte kontrakt skulle være indgået på de gunstigste vilkår...«

Retsforhandlinger

- 9 Sagsøgeren har ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 10. september 1993 anlagt nærværende sag.
- 10 Ved dom af 24. september 1996 (sag T-509/93, Sml. II, s. 1181) afviste Retten sagen.
- 11 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 23. december 1996 har sagsøgeren appelleret Rettens dom.
- 12 Ved dom af 5. maj 1998 i sagen Glencore Grain mod Kommissionen (sag 404/96 P, Sml. I, s. 2435) ophævede Domstolen Rettens dom og hjemviste sagen til Retten til afgørelse i realiteten og udsatte afgørelsen om sagens omkostninger.
- 13 Den skriftlige forhandling blev i overensstemmelse med artikel 119, stk. 2, i Rettens procesreglement genoptaget på det stadium, hvor den befandt sig.
- 14 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Anden Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling.

- 15 Ved kendelse af 19. januar besluttede formanden for Anden Afdeling, efter at have hørt parterne, at forene sagerne T-485/93, T-491/93 og T-494/93, T-61/98 og T-509/93 med henblik på den mundtlige forhandling som følge af den forbindelse, de har med hinanden.
- 16 Parterne afgav mundtlige indlæg og besvarede spørgsmål fra Retten i retsmødet den 23. februar 2000.

Parternes påstande

- 17 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Kommissionens beslutning af 12. juli 1993 annulleres.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

- 18 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises, subsidiært frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Formaliteten

Parternes argumenter

- 19 Kommissionen har anført, at sagen er anlagt til prøvelse af skrivelsen af 12. juli 1993. Denne skrivelse er kun en bekræftelse af skrivelsen af 10. juni 1993, som ikke blev anfægtet af sagsøgeren inden for søgsmålsfristen. Sagen til prøvelse af denne bekræftende retsakt skal derfor afvises (jf. bl.a. Domstolens dom af 15.12.1988, forenede sager 166/86 og 220/86, Irish Cement mod Kommissionen, Sml. s. 6473, præmis 16).

- 20 Hertil kommer, at sagsøgeren ikke længere har søgsmålsinteresse. Idet lånet til Ukraine er blevet udbetalt, kan Kommissionen ikke længere udstede en bekræftelse, selv om den anfægtede beslutning bliver annulleret. Endvidere gælder det, at en eventuel annulation ikke kan udgøre grundlaget for et erstatningssøgsmål, idet dette allerede er forældet.

- 21 Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen ikke længere på dette frem-skredne stadi i retsforhandlingerne har ret til at hævde, at sagen er anlagt for sent og derfor skal afvises.

- 22 Under alle omstændigheder var skrivelsen af 10. juni 1993 blevet sendt til Ukraines vicepremierminister. Men i henhold til låneaftalens ordlyd skulle Kommissionen ikke have noget retlig forbindelse med Ukraine, men kun med SEIB.

Retten's bemærkninger

- 23 Ifølge fast retspraksis er søgsmålsfristerne præceptive (jf. bl.a. Retten's dom af 18.9.1997, forenede sager T-121/96 og T-151/96, Mutual Aid Administration Services mod Kommissionen, Sml. II, s. 1355, præmis 38). Derfor kan Retten af egen drift efterprøve, om sagen skal afvises, fordi den er anlagt for sent.

- 24 Ifølge fast retspraksis skal et annullationssøgsmål til prøvelse af en afgørelse, der blot bekræfter en tidligere afgørelse, som ikke er blevet anfægtet inden for fristerne, afvises (jf. Domstolens kendelse af 21.11.1990, sag C-12/90, Infortec mod Kommissionen, Sml. I, s. 4265, præmis 10).

- 25 En sammenligning af de skrivelser af henholdsvis 10. juni 1993 og 12. juli 1993, der indgår i sagens akter, leder til den konklusion, at den anden skrivelse ikke indeholder noget nyt i forhold til den første, idet særligt begrundelserne er enslydende. Hertil kommer, at hverken de sagsakter, der er indgivet til Retten, eller skrivelsen af 12. juli 1993 viser, at der blev foretaget en fornyet prøvelse forud for udfærdigelsen af denne skrivelse.

- 26 Selv om det fremgår sagens akter, at sagsøgeren fik kendskab til eksistensen af skrivelsen af 10. juni 1993 den følgende dag, fremgår det derimod ikke af akterne, at sagsøgeren blev informeret om begrundelsen for denne skrivelse.
- 27 Selv om det, som Kommissionen har understreget, er korrekt, at låneaftalen ikke udtrykkeligt præciserer identiteten af adressaten for en beslutning om ikke at godkende en kontrakt, må det desuden bemærkes, at det ifølge låneaftalen tilkommer SEIB at fremsende såvel godkendelsesansøgninger som udbetalingsansøgninger til Kommissionen. Det følger også af låneaftalen, at en »bekræftelse« af en leveringskontrakt, der er givet meddelelse om, er defineret som en »godkendelse, som långiver [Det Europæiske Fællesskab] udsteder til den finansielle institution [SEIB]«. Det kan udledes heraf, at SEIB også skulle være adressat for beslutningen om ikke at udstede en bekræftelse. Eftersom det først var ved skrivelsen af 12. juli 1993, at Kommissionen informerede SEIB, kunne sagsøgeren med rette tro, at det kun var denne officielle meddelelse, der udgjorde den endelige beslutning.
- 28 Under disse omstændigheder kan denne sag ikke afvises som værende for sent anlagt.
- 29 For så vidt angår den hævdede manglende søgsmålsinteresse skal det først bemærkes, at søgsmålsinteressen skal vurderes på den dag, hvor stævningen blev indgivet (jf. bl.a. Domstolens dom af 16.12.1963, sag 14/63, Forges de Clabecq mod Den Høje Myndighed, Sml. 1954-1964, s. 453, org. ref.: Rec. s. 719, på s. 748). Det kan ikke bestrides, at sagsøgeren på dette tidspunkt havde søgsmålsinteresse.

- 30 Hertil kommer, at en accept af Kommissionens anbringende svarer til en forhåndsstillingtagen til de konsekvenser, som EF-traktatens artikel 176 (nu artikel 233 EF) pålægger Kommissionen at drage af den dom, der vil blive afsagt.
- 31 Endelig kan det ikke udelukkes, at annullation af en sådan afgørelse i sig selv kan have retsvirkninger, navnlig derved, at det undgås, at Kommissionen genoptager en sådan praksis (jf. kendelse af 1.2.1999, sag T-256/97, BEUC mod Kommissionen, Sml. II, s. 169, præmis 18, og den der nævnte praksis).
- 32 Derfor skal de indsigelser, der er fremført mod sagens antagelse til realitetsbehandling, forkastes.

Realiteten

Anbringendet om, at der er sket tilsidesættelse af begrundelsespligten

Parternes argumenter

- 33 Sagsøgeren har gjort gældende, at beslutningen ikke er tilstrækkeligt begrundet. Den angiver ikke Kommissionens begrundelse for, at den ikke fandt den aftalte pris acceptabel. Den blotte henvisning til bestemmelserne i beslutning 91/568 og forordning nr. 1897/92 er utilstrækkelig i den relation.

- 34 I øvrigt kan den omstændighed, at adressaten for beslutningen, SEIB, eller Ukrimpex eventuelt havde kendskab til prisniveauet på verdensmarkedet, ikke være tilstrækkelig til at fastslå, at beslutningen er tilstrækkeligt begrundet i relation til sagsøgeren.

Rettens bemærkninger

- 35 Efter fast retspraksis skal den begrundelse, som kræves i henhold til traktatens artikel 190 (nu artikel 253 EF), tilpasses karakteren af den pågældende retsakt og klart og utvetydigt angive de betragtninger, som den institution, der har udstedt retsaksen, har lagt til grund, således at de berørte parter kan få kendskab til grundlaget for den trufne foranstaltning, og således at den kompetente ret kan udøve sin prøvelsesret. Det nærmere indhold af begrundelseskravet skal fastlægges i lyset af den konkrete sags omstændigheder, navnlig indholdet af den pågældende retsakt, karakteren af de anførte grunde samt den interesse, som retsaktens adressater samt andre, der må anses for umiddelbart og individuelt berørt af retsaksen, kan have i begrundelsen. Det kræves ikke, at begrundelsen angiver alle de forskellige relevante faktiske og retlige momenter, da spørgsmålet, om en retsacts begrundelse opfylder kravene efter traktatens artikel 190, ikke blot skal vurderes i forhold til ordlyden, men ligeledes til den sammenhæng, hvori den indgår, samt under hensyn til alle de retsregler, som gælder på det pågældende område (jf. bl.a. dom af 2.4.1998, sag C-367/95 P, Kommissionen mod Sytraval og Brink's France, Sml. I, s. 1719, præmis 63 og 67).

- 36 I denne sag angiver den anfægtede beslutning udtrykkeligt, at begrundelsen for Kommissionens beslutning hviler på det forhold, at den mellem Ukrimpex og sagsøgeren aftalte pris ligger væsentligt over det niveau, som Kommissionen finder acceptabelt. Henset til det udtrykkelige citat af artikel 4, stk. 3, i

beslutning 91/568 og artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1897/92 forekommer det klart, at Kommissionen fandt, at den aftalte pris ikke svarede til de gunstigste vilkår i de anvendelige bestemmelsers betydning.

- 37 I modsætning til, hvad sagsøgeren har gjort gældende, pålagde begrundelsespligten ikke Kommissionen at angive den pris, som den ville have fundet acceptabel.
- 38 Herefter skal det fastslås, at beslutningen er i overensstemmelse med kravene i traktatens artikel 190.
- 39 I øvrigt viser sagsøgerens argumentation i relation til beslutningens rigtighed, at sagsøgeren fuldt ud har forstået Kommissionens ræsonnement.
- 40 Dette anbringende skal derfor forkastes.

Anbringendet om tilsidesættelse af beslutning 91/568 og forordning nr. 1897/92

Parternes argumenter

- 41 Sagsøgeren, som har bestridt, at Kommissionen skulle have et frit skøn ved godkendelsen af kontrakter som dem, der er omhandlet i denne sag, har gjort

gældende, at den mellem Ukrimpex og sagsøgeren aftalte pris udviste de gunstigste købsvilkår henset til de priser, der normalt blev opnået på de internationale markeder. Derfor er kontrakten, i modsætning til det, som Kommissionen besluttede, i overensstemmelse med både beslutning 91/658 og forordning nr. 1897/92.

- 42 Der skal i denne forbindelse tages hensyn til det forhold, at de for indlastning aftalte frister var korte. Som svar på Ukrimpex' ønske om en hurtig levering under hensyntagen til det akutte behov for fødevarer havde kun to virksomheder afgivet et bud med planlagt indlastning i juni måned; en af disse to virksomheder tilbagekaldte senere sit tilbud, hvorfor kun sagsøgeren afgav et bud, der var interessant for Ukrimpex.
- 43 Hertil kommer, at Kommissionen i forbindelse med sin beslutning om, at de aftalte priser ikke var acceptable, undlod at tage hensyn til det faktum, at priserne i juni måned 1993 var højere end priserne i juli måned 1993, der var anvendelige på den nye høst.
- 44 De kontrakter, der blev indgået af de andre virksomheder, som Kommissionen henviser til, er ikke sammenlignelige med den i denne sag omhandlede kontrakt. Kontraktbetingelserne, navnlig vedrørende leveringen, var forskellige.

Rettens bemærkninger

- 45 Det følger af beslutningen, at Kommissionen afviste at godkende den mellem sagsøgeren og Ukrimpex indgåede kontrakt med den begrundelse, at kontrakten ikke var indgået på de gunstigste vilkår for så vidt angår den pris, der normalt blev opnået på de internationale markeder.

- 46 Kommissionen anvendte således et af de kriterier, der er fastsat i de tekster, der regulerer procedurerne for fællesskabslån. Parterne har ikke bestridt, at vilkåret vedrørende pris er afgørende for, at dette lån kan bevilges. I den udstrækning, hvor prisen udgør en garanti for en optimal anvendelse af de midler, der stilles til rådighed, har den både til formål at beskytte Fællesskabet, som långiver, og Ukraine som modtager af fødevarerhjælp.
- 47 Der skal ses bort fra sagsøgerens argument om, at Kommissionen skulle have taget hensyn til priserne i juli måned 1993 og ikke til de højere priser i juni måned 1993. Først bemærkes, at sagsøgerens argument ikke har nogen støtte i den anfægtede beslutning eller i sagens akter. Hertil kommer, at eftersom Kommissionen fra den 10. juni 1993 lod sin indsigelse mod den aftalte pris komme til kende, er sagsøgerens argument uden grundlag.
- 48 I øvrigt bestrider sagsøgeren ikke, at den pris, selskabet tilbød, ikke i sig selv var udtryk for de gunstigste vilkår i de anvendelige bestemmelser betydning. En sammenligning mellem de priser, de forskellige bydende tilbød, viser, at den mellem sagsøgeren og Ukrimpex aftalte pris var klart højere end den, som andre virksomheder tilbød.
- 49 Sagsøgeren har ikke desto mindre gjort gældende, at i betragtning af det forhold, at selskabet var det eneste af de bydende, der kunne garantere indlastning inden den 15. juni 1993, svarede den tilbudte pris til de gunstigste købsvilkår.
- 50 Idet forordning nr. 1897/92 kræver, at kontrakterne skal være indgået på de gunstigste købsvilkår, skal den tilbudte pris vurderes i lyset af samtlige kontraktbetingelser, navnlig leveringsbetingelserne.

- 51 Kommissionen har i forbindelse med denne samlede vurdering en skønsmargen. Under disse omstændigheder må Fællesskabets retsinstansers prøvelse begrænses til en kontrol af, om formforskrifterne og reglerne om begrundelse har været overholdt, om de faktiske omstændigheder, der er lagt til grund, er materielt rigtige, om der foreligger en åbenbar fejl ved vurderingen af de nævnte faktiske omstændigheder, eller om der er begået magtfordrejning (jf. f.eks. Rettens dom af 24.2.2000, sag T-145/98, ADT Projekt mod Kommissionen, Sml. II, s. 387, præmis 147).
- 52 Det skal herefter undersøges, om det er lykkedes sagsøgeren at godtgøre, at Kommissionen har anlagt et åbenbart urigtigt skøn, da den fandt, at en pris på 137,47 ECU pr. ton for garanteret indlastning inden den 15. juni 1993 ikke var forenelig med betingelsen i forordning nr. 1897/92.
- 53 Det skal først med hensyn hertil bemærkes, at selv om sagsøgeren har hævdet, at de højere priser var begrundede som følge af de særlige leveringsbetingelser, er sagsøgeren dog ikke fremkommet med nogen oplysning, der kan kvantificere dette overskydende beløb, eller noget bevis til støtte herfor. Der er således ikke givet nogen forklaring på, hvorfor en garanti for indlastning inden den 15. juni 1993 skulle begrunde en prisforhøjelse på 10% i forhold til indlastning garanteret i juni måned 1993, således som det fremgår af sagsøgerens andet bud. Det er hellere ikke forklaret, hvordan denne garanti kan begrunde en pris, der — afhængigt af det konkrete bud — er 20-25% højere end den af konkurrenterne tilbudte pris for leveringer i »juni/juli 1993«, der alt efter det enkelte tilfælde fandt sted mellem den 1. og den 5. juli 1993 eller mellem den 1. og den 10. juli 1993.
- 54 I øvrigt gælder det, at såfremt der tages hensyn til de bud, der er afgivet af sagsøgeren, som er mere direkte sammenlignelige med konkurrenternes, forekommer den af sagsøgeren tilbudte pris at være højere end den, som de har tilbudt. Det forholder sig reelt således, at kun sagsøgerens fjerde bud, der alene påregner en senere levering mellem den 15. juli og den 15. august 1993, inklusive transport frem til grænsen mellem Ungarn og Ukraine, forekommer lidt mere interessant end de bud, der blev afgivet af tredjemænd. Det følger heraf, at de andre bud, sagsøgeren havde afgivet, ikke indeholdt de gunstigste købsbetingelser i de anvendelige bestemmelsers forstand.

55 Derfor kan det ikke på grundlag af oplysningerne i sagen, således som de er forelagt for Retten, konkluderes, at den betydelige forskel, der bestod mellem det beløb, som sagsøgeren tilbød, og konkurrenternes bud, faktisk svarede til et pristillæg, som havde været nødvendig for at kompensere for en særlig ydelse, nemlig en tidligere dato for varenes indlastning.

56 Det skal derfor fastslås, at sagsøgeren ikke har godtgjort, at Kommissionen anlagde et åbenbart urigtigt skøn, da den besluttede, at den aftalte pris på 137,47 ECU pr. ton for garanterede indlastninger inden den 15. juni 1993 ikke udgjorde de gunstigste købsbetingelser i lyset af de priser, der sædvanligvis blev opnået på de internationale markeder.

57 Herefter skal Kommissionen i det hele frifindes.

Sagens omkostninger

58 I henhold til artikel 87, stk. 3, i Rettens procesreglement kan Retten fordele sagens omkostninger eller bestemme, at hver part skal bære sine egne omkostninger, hvis hver af parterne henholdsvis taber eller vinder på et eller flere punkter. Under de i denne sag foreliggende omstændigheder skal det fastslås, at Kommissionen betaler samtlige sagsomkostninger frem til Domstolens dom af 5. maj 1998. Sagsøgeren betaler samtlige sagsomkostninger efter denne dom.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Anden Afdeling)

- 1) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.
- 2) Kommissionen betaler sagens omkostninger frem til Domstolens dom af 5. maj 1998. Sagsøgeren betaler sagens omkostninger efter denne dom.

Pirrung

Potocki

Meij

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 8. november 2000.

H. Jung

Justitssekretær

A.W.H. Meij

Afdelingsformand